

Kázeň z ev. Služieb Božích s Večerou Pánovou, 7. 8. 2022, 18.00 h, 8. nedeľa po Svätej Trojici, ES 313, 297, 1, 298, (cez VP 297, 2–5), Antifóna 71, Žalm 1, 1–6

Matúš 6, 9ab: „*Vy sa teda takto modlite: Otče náš, ktorý si v nebesiach.*“

Drahí bratia, drahé sestry, milí hostia!

Modlitba, ktorú Ježiš zveril svojim učeníkom, patrí **k základným kresťanským textom.** U

eníkov ju naučil Pán Ježiš, nazývame ju preto **Modlitba Pánova.** A podľa jej úvodných slov ju voláme aj „**Otče náš**“. Nachádza sa v Evanjeliu podľa Matúša, v 6. kapitole – v strede, **v srdci Ježišovej Kázne na vrchu.** V kratšej verzii je zaznamenaná aj v Ev. Lukáša v 11. kapitole.

V Ev. Matúša Ježiš touto modlitbou nadviazal na slová: *Keď sa modlíte, nehovorte mnoho ako pohanovia* (Matúš 6, 7). Modly – **bohovia pohanov mali veľa mien a vládli nad rôznymi oblasťami života,** napr. boh búrky, boh plodnosti... Nebolo vždy jasné, ktoré meno je v tom-onom prípade správne, či je modliaci sa na správnej adrese. Najväčšou šancou na vypočutie sa zdalo vymenovať všetky božské mená, ktoré pohanský modlitebník poznal.

No **kto** ako Ježiš **vníma Boha ako Otca,** nemusí spomínať všetky mená, ktoré pozná. **Vie: nebeský Otec**

mi dal život, chcel ma, rád ma vidí, miluje ma. Môžem k Nemu prísť či som šťastný alebo bezradný, vďačný alebo rozhorčený. **Ved' či nie je dieťa doma vždy vítané?** A Otec vie, čo potrebujem. **V modlitbe teda nejde o množstvo slov, ale o stretnutie sa s Bohom.** Hovoriť s niekým, nemusí ešte znamenať, že sme sa s ním stretli. Ani **pri stretnutí s Bohom nejde o množstvo našich slov, ale o mieru nášho porozumenia Bohu.**

Pán Ježiš nás učil Boha nazývať Otcom. Je to **dôverné oslovenie,** oveľa vrúcnejšie, než: Vaša excelencia! Dôstojný, vznešený či vážený pane! Tým nás Ježiš vedie k vyznaniu: Smiete veriť, že ste Božie deti, že Boh vás má rád, že sa na Neho môžete spoľahnúť. Keď vo viere vravíme: *Otče náš,* tak vyznávame: **Z lásky si nás stvoril, s láskou sa o nás staráš, k láske nás pozývaš.** Modlitba Otče náš nás **pozýva k nesmiernemu bohatstvu, akým je spoločenstvo s Bohom.**

V Žalme 100, 3 čítame: *Vedzte, že Hospodin je Boh, On učinil nás, Jeho sme, Jeho ľud, ovce Jeho pastvy.* **Boh je naším Otcom zo svojej vôle. On si vybral nás.** A keď sa modlíme: *Otče náš,* tak s vďačnosťou odpovedáme na

toto Jeho zvrchované rozhodnutie. Bože, nazývam Ťa Otcom, lebo som Tvoje dieťa. Oslovujem Ťa: Otec, lebo verím, že ma máš rád a spolieham sa na Teba. **Hoci mnohému vo svete nerozumiem, je v ňom veľa trpkých otázok**, na ktoré nepoznám odpoveď, **predsa sú známky Tvojej prítomnosti silnejšie ako známky Tvojej skrytosti a tajomnosti.** Hoci som v porovnaní s Tvojou veľkosťou, Tvojím majestátom malý, predsa si mojím Otcom. Otče náš je modlitba tých, ktorí pociťujú, že svet nie je taký, aký by mal byť a nie je im to jedno.

Množným číslom: slovíčkom „**náš**“ – Otče *náš* nám Ježiš pripomína, že **Boh nie je iba mojím Otcom, ale aj Otcom ďalších ľudí** na zemi: **mladých aj starých, evanjelikov aj katolíkov, sociálne núdznych aj finančne zabezpečených, Slovákov aj Maďarov, Ukrajincov aj Rusov, ľudí orientovaných politicky doprava i doľava...**

Pán Ježiš nás v modlitba Otče náš učí, že ak **máme Otca v nebi, máme aj bratov a sestry na zemi.** Dnes sa nosí náboženský individualizmus, no Ježišovo *Otče náš* pripomína: Nezapadni, nie si jediný na svete. **Nebud' sebecký, ani v modlitbe – a v živote vôbec – nemysli iba na seba, svoje problémy.**

A osamelých pozýva do spoločenstva: Nemusíš zostať sám, **môžeš sa pridať** a Boha oslavovať a prosiť spolu ďalšími.

Dôležitou je otázka: **Je každý človek dieťaťom nebeského Otca?** V Písme svätom čítame: *Tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno* (Ján 1, 12). *Lebo vierou ste všetci synovia Boží v Kristovi Ježišovi* (Galatským 3, 26). *Lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia* (8, 14).

Hoci Boh miluje všetkých, žiaľ, nie každý je povedomým Božím dieťaťom. Niektorí sú ako Ézav, iní ako Jákob, pričom obaja boli synmi Izákovými. Niektorí sú ako starší brat v podobenstve o márnotratnom synovi (Lukáš 15, 11 – 32). A niektorí sú ako márnotratný syn, ktorý odišiel a zatiaľ sa nevrátil. Z právneho hľadiska sú obaja synmi, avšak ani jeden z nich sa nepodobá na svojho otca. **Aj z Božích detí sa môžu stať duchovne postihnutí jednotlivci, ľudia, ktorí môžu premrhať svoj potenciál, byť nešťastní, rebelujúci, nahnevaní a odmietaví voči Bohu. Stále však ostávajú Jeho deťmi, no spôsobujú Bohu smútok a bolesť.**

Otec to však nevzdal so svojím mladším synom, v nádeji, že raz sa predsa len vráti domov. Nezavrhol ani staršieho syna kvôli jeho hnevu a zatrpknutosti. Ježiš vyrozprával

toto podobenstvo, aby sme porozumeli, akého máme Otca, žili sme ako povedomé Božie deti. Ved' **aj mnohí z tých, ktorí sú deťmi Božími, sa zatúlali ďaleko od Boha, ďaleko od domova, ďaleko od spasenia.**

Božie deti: - prijímajú Pána Ježiša,
- milujú Ho,
- dôverujú Mu,
- dajú sa Bohom viesť.

Nevideli ste Ho, a milujte Ho; ani teraz Ho nevidíte a veríte v Neho a radujete sa nevýslovnou radosťou, plnou slávy, dosahujúc cieľ svojej viery, spasenie duší (1. Petra 1, 8 – 9).

Boh dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážd' na spravodlivých aj na nespravodlivých (Matúš 5, 45). V podobenstve o márnoträtnom synovi hovorí, že ani tým, ktorí svoj život zbabrujú, sa Boh neotočí chrbtom, ale ako milosrdný otec im vybehne naproti, nezasype ich výčitkami, ale objíma ich a usporiada hostinu. Neprepočujme, že márnoträtný syn *vstúpil do seba* a umienil si, že vyzná svoje previnenia, povie: *Otče, zhrešil som* (Lukáš 15, 17n). **Ako cirkev sme tu najmä preto, aby sme si dali námahu pomáhať ľuďom spoznať Boha, ako nebeského Otca, ktorého nám celým svojím životom predstavil Ježiš.** On spomína priam rodinné, hrejivé, plné dôvery: *Otče náš*, no hneď

za tým: **ktorý si v nebesiach – čo je hrádza proti tomu, aby sa nám z Boha stal nejaký: Hej, kamoš.**

V nebesiach značí: **Patrí sa nám zachovávať rešpekt.** Ved' aj keď Boh nie je v priestorovej diaľke, je blízko pri nás, predsa je celkom iný ako my, prevyšuje nás, má absolútny nadhľad a vhlad do všetkého (ž 139, 1-4). Vďaka Ježišovi prestal byť ďaleko, no zároveň zostal Bohom. Nemáme o ňom zmyšľať povrchno, ale ako o Tom, kto **je jedinečnou autoritou.** Pritom **nie je Bohom, ktorý by si s týmto svetom nechcel špiniť ruky.** Naopak, miluje nás natoľko, že pre nás obetoval svojho Syna (por. R 8, 32).

Vďaka Ježišovi sme schopní chápať, že **Boh nie je princíp či nebeský policajt, ale chce mať s nami láskyplný vzťah.** A tak **je v slovách Otče náš zhrnuté Ježišovo učenie, Jeho evanjelium.** Je za nimi pozvanie, aby sme si uvedomovali a zažívali, že Boh je náš Otec, v ňom je náš pôvod, On je naša ochrana, bezpečie, zdroj sily, ukazovateľ cesty života, **je osloviteľný a môžeme od Neho čakať dobro.** Keď sa naučíme hovoriť *Otče náš* a dávať tomuto osloveniu hĺbku, ktorú môže a má mať, a **keby sme ako naše posledné slová dôvery plne vyslovili: Otče náš, nebolo by to málo.** Kým máme čas života, pamätajme, že **nejde iba o slová, ale o stretnutie sa s Bohom. Stretnutie s osobnosťou nás**

môže pozdvihnúť, obdarovať, ovplyvňovať – podľa Božieho príkladu sa máme učiť byť dobrými otcami, manželmi, rodičmi, bratmi, priateľmi. Ved' **modlitba, aj Otče náš, nemá pohnúť Bohom, ale nami.** Amen.

Použitím viacerých prameňov: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)